

JOSEF PAVLOVICKÝ

česká próza
na
www.carpe.cz

**Svatební Benátky
s bengálem**

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

JOSEF PAVLOVICKÝ

**SVATEBNÍ BENÁTKY
S BENGÁLEM**

2011

Editor © Michal Huvar, 2011
Illustrations © Přemek Horáček, 2011
© Carpe diem, 2011

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU
ISBN 978-80-87195-26-0

JARO

Do spící přírody nastěhoval se zase nový život a rozproudil se lesními potůčky, zajásal ptačí písni, rozesmál se žářem slunce a pestrostí květů zasypal celou zemi.

„Ven, jen ven do omládlé přírody!“ volá skřivan z oblak od božího rána do noci.

Poslechl jsem a ve společnosti starého mopslíka zapadl jsem do lesního úvalu. Chvíli pocházíme po zeleném břehu potůčku, který zurčí kaskádami, ševelí kaménkům svou tklivou píseň a zase tiše se plazí pod mechem a kupami suchého listu, aby vyskočil k novým skokům, k novému jáсотu.

Je tu tak útulno, tak milo a sladko, že člověk mimovolně a rád zapomíná prachu a hřmotu života, zapomíná na strádání, zloby lidské a na všechny ty jedy,

kterými se otravuje každodenní život, tu cítí, jak šíří se srdce k nadšení, jak čerství se krev k nové práci i ke vzdoru v boji.

Konečně, znaven silným dechem jara, usedl jsem na kmen zkácené borovice, smekl klobouk a hodil ho do bujných trsů trávy. Při prvních doušcích sladkého farniente politoval jsem těch, kteří nemají takového lesního úvalu, aby se alespoň na chvíli stulili do klínu omládlé přírody, kteří den ze dne táhnou za kus chleba jho svých povinností na vykázané líše, až padnou na jejím konci – dojdou-li ho –, pak jsem se zahleděl nad a před sebe, a vjelo do mne vědomí boháče.

To vše jest moje... Modrý pruh vysokého nebe stěsnaný ve vrcholky zelených stromů vroubících křivolaký tok ručeje jest můj, mou jest hradba lesních velikánů podrostlých bujnou chamradí, mým jest koberec zeleně protkaný protěží, nezabudkami a svazky petrklíčů, mým jest ticho lesa i jeho sílící dech, pro mne ladí kos svou píšťalku, sedmihlásek trylkuje, kukavice kuká, pro mne i ty mušky tančí ve světelných pásech.

Hoj, je to ale balet v těch světelných pásech! Slunce prodírá se skulinami stromů, stříbrné pásy jeho paprsků visí k zemi, na níž kreslí malá sluníčka poskakující po trávě dle hudby větěrku, a roj mušek a much mihá se a kolotá nahoru dolů v stříbrném tom jasu, noří se ze stínu, poskočí jasnem a teplem a zase zapadá do polostínu, aby se opět vynořil...

Či nevrátí se již některá na výsluní? Ohřála se snad jen na chvíli, padla v stín a stín ji pohltil, nenalezla již cesty k světlu, teplu, k životu, zatím co jiné skotačí a vyhřívají se do sytosti? Snad. Ani mezi lidmi není tomu jinak.

Podepřel jsem si bradu do dlaní a hleděl k světelnému pásu, který i s vykresleným sluníčkem postupem slunce blížil se k mým očím, jakoby vybízel: prohlédni do toho mušního života a jeho tajů, je to, pravda, jen muší život a rej, muší zápasy a umírání, veselé a směšné, muší skoky, ale...

Vím, vím.

A již berou na sebe ty mouchy a mušky podoby mých milých bližních, vidím se ve shonu a pachtění, v jejich vášních, trampotách i směšnostech, čímž se lidé mnohdy navzájem liší, jako mouchy svou velikostí, barvou a mušími choutkami...

Je to věru zajímavé, nač a na koho ledajaká muška a moucha člověka neupamatuje! — — —

KÓPILI SI MOCHE

Pamatojete se ešte na stréčka Křóпка, co só o nás podmistrem? Že han!

Dneska, jako hórad, dbajó jož na česť a dobrý chování, obzvlášť o jiných, ale za mlada beli oni kujón. Žádnýho veražení nepokazili a sami se naveváděli kóskó, že be na ně nestačil ani kalendář.

Nejaké sem po nich zerbuval. Kdo chce, ať poslóchá, a kdo ne, ať počká na lepší.

Tož belo to před párma rokama, co bel takové hic jako vluni. Ledi trpěli žižňó a hópalem, jak za ejypsckych ran, a k temo belo ešte toli moch, že stréček Křópek radili pantátovi Břečkovi, hospodskýmo na Pinduli, abe si namalovali na své holó lebko pabóka, že mo tam žádná ani nepáchne, anebo abe si jo namazali kolomazó, že kerá be přeci, tož jož neholítne.

Víš, pindulské, rozváděli stréček svó rado, moche só jak te slote (*děti; pozn. edit.*) na klózačko, celý pryč, a tož bod' ich tam nepóšćé, alebo ich cheté, jedno z vobojího, a nemosíš klet. – Oni totiž pantáta Břečka, co belo toli moch, prachteremtili vod rána do noci...

Jedno v pondělí odpoledna mrvili se stréček za dědinó v jablóškách. Ale jaká práca v pondělí a za takovýho hópalo?

„Každé osmolené švec má fraj,“ povídali stréček na hótěcho tym jablóškám a sekli prácó. Na Pinduli bode chladněš, otěšovali zas sebe, a tož nasmekli moteko na rameno a šli na Pindulu.

Belo temo akurát tak. Na Pinduli chládeček toze milé a posedění, no! Enom nebét tých moch. Snad bele z celý dědine slezlý. O každý kalužinke piva napájelo se ich hned stádo.

Stréček sedli ze široka za stůl, dali moteko vedli sebe na lavico a čekali. Hospodské nikde. Tož pískli, až se moche plašile. Pindulské leze ze sklípko.

„Kdes bel, te lisé?“

„Ve sklípko.“

„A co tam?“

„Řekni mně, kam mám před tó žóželó utýct?“

„Jako před mochama?“

„No bať!“

„Jož sem ti kolikrát radil, abes si namaluval...“

„Neplké darebnosti, dež nevíš nic lepšího. Ví rohaté, že je ta žóžel na to pivo tak zteklá.“

„Máš teda nepít. Seš potom nasáklé tým troňkem jak bečka a moche se za tebě táhnó jak za dobetkem. Teďka ale neché moche mochama a nalé. Ať je stodený! To ti povídám: venko je hic a ve mně jak v peci.“

„To je vékladó,“ brončel hospodské toče pivo.

„Víš, pindulské, já můžu vekladat, já pro fištrón do hapatyke nemosím, dé sem to holbo, až se napijo, tož ti dopovím.“

A stréček si zavdale s taková chotí, že debe belo dno ešče o píď dál, tak be ho beli oviděli, potem si otřeli nos od pěne, krkli nahlas a pochválili: „Jako křen!“

„Tož, abech teda dopověďel, poslóché: já ti nando na všeko rado a nápad. A to néni každýmó daný, o tebe je to kupříkladó zrovna naopak: spíš bode mět zednická koza mladý, než tobě něco chetryho napadne.“

„No, tak hlópé přeci snad néso,“ bránil se pindulské.

„O hlópým není řeči. Ale nápadité nési, to je dvojí. Abes vědil, já ti aj mó staró přivedo k mlčení, a to cosi znamená. Příkladně včera, nebo meslim, že to belo jož dneska, jak sem přišil od tebe z hospode, stará se zbodí a povídá: že jož deš!“

„Járko, celó noc tam přeci nebodo.“

Že pré moc nechebí. Je jož jedna.

„Jož?“ povídám.

„No, nedělé se tak hlópé.“

„Járko, a meslíš, stará, že debech bel duma, že be ich belo míň?“

„S tebé néni řeči,“ odsekla jak širočinó.

„Deť sem nezačal. Jo, tobě be se to řečnovalo, povídám laskavě, dež seš vespaná...“

Ani nemokla. Tak sem hned pokojně osnol.

„Dež seš teda tak nápadité, porad' mně, ale neco chetryho – na ty moche.“

„Na ty moche? E co be ne. Ale napřed mně nalé, mosím si nabrósit nápade, na toli moch s jedná holbó nevezrám.“